

2.2 Gældende ret

Lov nr. 1052 af 17. december 2002 om radio- og fjernsynsvirksomhed indeholder i § 76, stk. 3, følgende bestemmelse:

»§ 76.

...

Stk. 3. I fjernsyn må der ikke udsendes reklamer for arbejdsgiverorganisationer eller fagforeninger eller for religiøse bevægelser eller politiske partier.«

Bestemmelsen fik sin nuværende formulering i forbindelse med gennemførelsen af den mediepolitiske aftale 2002-2006. I bemærkningerne til bestemmelsen er det anført, at der med bestemmelsen er tale om en videreførelse af et gældende forbud mod at udsende reklamer for arbejdsgiverorganisationer eller fagforeninger samt religiøse bevægelser eller politiske partier i fjernsyn.

Den tidligere lov, jf. lovbekendtgørelse nr. 701 af 15. juli 2001, indeholdt følgende bestemmelse:

»§ 65.

....

2) ...Der må endvidere ikke reklameres for økonomiske interessegrupper samt religiøse og politiske anskuelser.

...«

Denne formulering har været benyttet siden reklamering i fjernsyn blev tilladt i forbindelse med lov nr. 335 af 4. juni 1986. Bemærkningerne til den oprindelige bestemmelse er ganske summariske og indeholder for så vidt angår politiske anskuelser ingen kommentarer om, hvad der skal forstås herved, eller hvorledes den retlige afgrænsning skal foretages. Der gives i bemærkningerne heller ikke nogen nærmere information om, hvilke overvejelser og hensyn der har ligget til grund for valget af udtrykket »politiske anskuelser«.

Bemærkningerne indeholder alene en passus om, at de regler, som kulturministeren skal fastsætte om reklamer i TV 2, skal være i overensstemmelse med EuropaRådets rekommandation om principper for reklame i tv og under hensyntagen til dels de etiske regler, der i øvrigt følges ved reklamering i Danmark, dels de regler, som findes i de lande, som Danmark normalt sammenlignes med, og hvor der udsendes reklamer i tv.

Ved lov nr. 261 af 28. april 1989 blev der i radio- og fjernsynsloven indsat et nyt kapitel, hvori reklamering i radio og fjernsyn blev reguleret generelt i modsæt-

ning til tidligere, hvor der var særregler for lokalradio, lokal-tv og TV 2. Formålet med at samle reglerne i et fælles kapitel var, at det herved klarere ville komme til at fremgå, hvilke regler der gjaldt om udsendelse af reklamer, og i hvilke tilfælde der var forskel på reglerne afhængig af hvilket medie, der var tale om.

Indtil vedtagelsen af lov nr. 261 i 1989 var det tilladt at udsende reklamer for bl.a. politiske anskuelser i såvel lokalradio som i lokal-tv. Ved vedtagelsen af lov nr. 261 blev der etableret en sondring mellem radio og fjernsyn således, at det fra da af fortsat var tilladt at udsende disse reklamer i radio, medens dette herefter ikke var tilladt i fjernsyn.

Bemærkningerne til denne lov indeholder ikke noget bidrag til forståelsen og afgrænsningen af politiske anskuelser.

Denne retstilstand og formulering af reglen har været gældende frem til vedtagelsen af lov nr. 1052 af 17. december 2002, hvor formuleringen ændredes således, at der nu bl.a. er anført politiske partier. Heller ikke bemærkningerne til denne bestemmelse indeholder fortolkningsbidrag til, hvad der skal forstås ved henholdsvis politiske partier og politiske anskuelser, eller hvorfor formuleringen blev ændret.

Bestemmelsen har indtil debatten i foråret 2003 ikke været genstand for hverken nogen nærmere retlige eller politiske overvejelser eller givet anledning til konkrete sager.

2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10

Artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har følgende indhold:

»Art. 10. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. Denne artikel forhindrer ikke stater i at kræve, at radio-, fjernsyns- eller filmforetagender kun må drives i henhold til bevilling.

Stk. 2. Da udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, kan den underkastes sådanne formaliteter, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden og sædeligheden, for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udspredelse af fortrolige oplysninger, eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.«